

IDŐPONTAJAID ÉS ALKALMAID

„Az időkről és időszakokról pedig, atyámfiai, nem szükség, hogy írjak néktek; Mert igen jól tudjátok ti magatok, hogy az Úrnak napja úgy jó el, mint a tolvaj éjjel. Mert a mikor ezt mondják: Békesség és biztonság, akkor hirtelen veszedelem jön rájok, mint a szülési fájdalom a terhes asszonyra; és semmiképen meg nem menekednek. De ti, atyámfiai, nem vagytok sötétségben, hogy az a nap tolvaj módra lephetne meg titeket. Ti mindnyájan világosság fiai vagytok és nappal fiai; nem vagyunk az éjszakáé, sem a sötétségé! Ne is aludjunk azért, mint egyebek, hanem legyünk éberek és józanok. Mert a kik alusznak, éjjel alusznak; és a kik részegek, éjjel részegednek meg. Mi azonban, a kik nappaliak vagyunk, legyünk éberek, felöltözvén a hitnek és szeretetnek mellvasába, és sisak gyanánt az üdvösségnek reménységébe. Mert nem haragra rendelt minket az Isten, hanem arra, hogy üdvösséget szerezzünk a mi Urunk Jézus Krisztus által, A ki meghalt érettünk, hogy akár ébren vagyunk, akár alusznak, együtt éljünk ő vele. Vigasztaljátok azért egymást, és építse egyik a másikat, a miképen cselekeszitek is.”

1Thessz 5, 1-11

Ígénkben időpontokról és alkalmakról olvasunk, amiről tudjuk, úgy jön majd el, mint éjjel a tolvaj. Központi szerepet kap **az idő**, amelyre két fogalmat használ az ige: első sorban a **kronosz** azaz percek, órák, évek, vagyis az időnek múlására utal. A másik fogalom sem más, mint a **kairosz** - vagyis a minősített idő vagy minősített alkalom.

Gary Chapan amerikai író és pszichológus összefoglalta a szeretet használt kifejezéseit és e között szerepel a minőségi idő, amikor valakinek pillanatokon belül méghozzá osztatlan és nélkülözhetetlen figyelmet szentelünk. Ez nem csak emberek között van, hanem Isten és ember között is, amely egyben egy kapocs is. Azt olvastuk, hogy Isten olyan alkalmakat vagy időpontokat készít, amikor akár egy pillanat alatt megváltoztatja az életünket. Isten az időnek Ura s minden a kezében van. Ő teremtette a világot és dönti el a végét is - mert egyszer véget vet neki. Ahogyan Jézus is megmondta Ő az alfa és az omega, a kezdet és vég. De közben nem felejtkezhetünk el arról, hogy az időn belüli alkalmakat is ő készíti el. Ez olyan ajándék, hogy nem is tudjuk mennyit kapunk belőle. Azt, csak az Úr tudja - az Ő kezében van hogy számunkra mennyi is részeltetik. És a kimért idővel el kell számolnunk az Úr előtt, hogyan használtuk, hogyan becsültük meg életünket.

Hála Teremtőnk gondos odafigyelésnek kapunk megszentelt alkalmakat, amit különösen előkészített és lehetőséget nyújt a vele való találkozásra, megbékélésre. Ezeket pedig fel kell ismernünk és megragadnunk. Aki nem ismeri az Urat nincsen tudatában, hogy mire is jó az idő igazán. Sem nem figyelnek rá, sem nem ragadják meg az időpontokat, amelyben részük van - feltéve, ha észreveszik. Mindenki hajlamos úgy élni mintha elfelejtené, hogy életének is kimért - megszabott ideje van. Az eszünkkel bár tudjuk, bármikor akármelyik percben véget érhet az életünk. Mégis úgy élünk mintha a holnap természetes lenne. Azt hisszük ezek az alkalmak visszatérnek majd akkor is, ha most elszalasztottuk, lesz még alkalom.... Az ige pontosan erre figyelmeztet, hogy ez veszélyes és felelőtlen gondolkodásmód. Ébernek kell lennünk és tudatosan becsüljük meg a kapott ajándékokat, a megszentelt percekét. Aki Jézus visszajövetelét, az idő végét nem veszi komolyan, azt éri majd a legváratlanabbul az igazság. Mindig lesz olyan, aki nem figyel. Éppen ezért az Ige azokhoz szól, akik hallják a hívó szót, hogy maradjunk józanok. Emlékezzünk arra, hogy mekkora boldogság, nekünk visszatérő Uruk van! Mert egyszer befejezi majd, amit elkezdett. Hiszen egy festő is úgy fest, hogy kézjegyével látja el a művét. Látszólag kész, de nincs rajta a neve. Éppen ezért aláírja és befejezni a munkát.

Olvashattuk, hogy *“úgy jő el, mint a tolvaj éjjel”*. Ez erőteljes figyelmeztetés is lehet. Az éjszaka, a sötétség valójában megpróbáltatások ideje: gondok, próbák és a nehézségek, veszélyek pillanatai. Ezek között szabadítóként jön Krisztus! Mégsem készülhetünk föl rá, mert váratlanul jön el. Ez az igazság. Éppen ezért tudatosítani kell: amíg nem késő, nagyon odafigyelve az alkalmakra. Mert, ha álomba is ringatjuk magunkat, a hamis biztonságérzetből nincs menekvés. Egyszer úgy is fel kell ébredjünk. Vegyük hát komolyan a mulandó dolgokat is értékeljük a jó és rossz pillanatokot.

A hívő ember jól tudja, nem csak ennyi a valóság mert ott van az örök élet. Hogy mi nem a vagyunk sötétségben, hanem a biztos reménység, a nappal fia vagyunk. Mert a nap melegét szeretjük. Ennek okán legyünk éberek, hogy érezhessük a felkelő napot, hogy egy percéről se maradjunk le és adjunk hálát érte. Ne sötétben cselekedjünk, hanem világosságban. Igyekezzünk a világosságban járni. Ne tegyünk úgy mintha az idő a barátunk vagy netán ellenségünk volna. Mer az idő az csak idő. Benne élünk, de feltartóztatni – megállítani soha sem sikerül. Mégis a legnagyobb ajándék. Vegyük észre az alkalmakat és éljünk vele még hozzá úgy, hogy tudjuk egyszer vége szakad. És annak bizonyosságában kitartóan várjuk az Urunkat komolyan véve az időt. Éberrel készülve és világosságban járva. Ámen

Csuha Eszter, református hittudományi lelkészi szak hallgató Budapest
Reggeli áhítat Tahi, 2022. július 1.

PS

Készüléskor jutott eszembe Mark Gelmann zsidó rabbi írta története, adalékként megosztom:

Amikor Ádám először körülnézett az Édenkertben, mindent szépnek látott. Legszebbnek mégis a napot látta. Estefelé meg is ijedt, mert a nap egyre inkább távolodni látszott, egyszerre sötét és hideg lett. Félelmükben az állatok is közelebb húzódtak Ádámhoz, aki végül fáradtan elaludt. Majd ébredéskor valami kellemes meleget érzett az arcán, kinyitotta szemét, s boldogan látta, hogy a kert másik oldalán felkelt a Nap. Estére azonban az állatokkal együtt hiába próbálta valahogy feltartóztatni a napot, az mégis lenyugodott. Akkor megszólalt Isten. -Ne félj Ádám! A napnak ez a dolga, újra és újra felel majd lenyugszik. S ami ezt a kettőt elválasztja, az az idő. Hét napfelkelte és hét naplemente egy hét; négy hét egy hónap, tizenkét hónap egy év. Érted? – Persze - felelte Ádám, de igazából fogalma sem volt az egészről. Annyit értett, hogy elmúlik egy nap, de nem baj még van hátra egy hónap és ha az is elmúlik még marad tizenegy. Így nyugodtan ment a dolgára. Egyszer azonban észrevette, hogy eltelt az utolsó hónap utolsó napja is. -Elhasználtam minden időmet most lemegy a Nap és többé nem kel föl. Mi lesz akkor velem? Sötétségben kell élnem? Szomorúan búcsúzkodni kezdett az állatoktól, csendesen nézték az utolsó naplementét. Eljött az utolsó éjszaka, de az idő nem múlt el. Ádám hallani vélte, hogy Isten az időt számolja: 10 év egy évtized, tíz évtized az egy évszázad, 10 évszázad az egy évezred... s így tovább. Újra érezte a nap melegét az arcán, felébredt és hálát adott Istennek, hogy elég időt teremtett.

Mi hálát adunk-e ezért az ajándékért?

DS